

A L B E R T O B A C O I

Mierea Pământului

Documentul 10

Anexă scrisă în completarea seriei

Vorbind cu Dumnezeu

Data publicării: 31.05.2024
GGKEY:THPCP9TG2D5

Contact

Mobil: +40 720 897 250

e-mail: contact@vorbindcudumnezeu.com

vorbindcudumnezeu.com

Copyright © 2024 Alberto Bacoï
Toate drepturile rezervate.

Ghidul Lăuntric

Abandonează-te păcii, oprește-ți fluxul gândirii necontrolate și revino în spirit. Lasă stratul negricios emanat de lume în spate, tu privește către cerul inimii tale și mai sus, la Mine. Păstrează-te lucid ca să captezi miracolul vieții și nu senzațiile trecătoare ale cărnii. La pacea lăuntrică te întorci după fiecare furtună, căci tu Mă cunoști și nu mai ești nevoit să Mă cauți cu ochii închiși.

Dacă vei renunța la identitatea ta și Îmi vei permite să lucrez prin intermediul trupului tău crezi că vei pierde ceva? Oare nu voi deveni Eu Cel care va încasa loviturile care îți erau destinate și care te-au adus la ruină?

Omule, tu fii cu dinții de ceea ce te ucide și nu știi. Chiar prin încercarea de a te apăra îți grațiezi dușmanul, ferindu-l de lecția divină care se îndreaptă către el, căutând în schimb să aplici metodele tale, iar Eu Mă dau la o parte și îți permit să acționezi.

Spune-Mi, care este visul sufletului tău?

Vreau ca până la finalul experienței terestre și după ea mesajul nostru să ajungă la cât mai mulți oameni, pe care să îi aline. Ei să conștientizeze ajutorul și să îl distribuie. Atunci povara greșelilor mele să fie ușurată și eu să revin în iubire. Iar lumea, eliberată de tiranii fizici și mentali, să mă uite. Acesta este visul meu cel mai adânc, poți Tu să îl transformi în realitate pentru mine?

Dacă acesta este visul uită-l, în schimb preocupă-te mai mult de viața interioară. Ți-o spun nu pentru a te descuraja, ci pentru a îl putea face real. Tu lasă-l să fie, în vreme ce ești. Adevărat îți spun că visul tău este real de multă vreme, chiar dacă realitatea diferă de modul în care ți-ai imaginat că vor decurge lucrurile.

Privește luna plină care răsare la amurg și realizează cât de minunată e lumina ei romantică, ce efect nemaipomenit creează. Dacă ai putea te-ai teleporta acolo ca să îi faci o vizită, să aduci în buzunar măcar o pietricică. Ce iluzie!

Luna e magnifică doar atunci când este privită de la distanță. Traiul pe lună este dur, aproape imposibil. Crevasele ei și lumina

oarbă îți provoacă dureri de cap. Întunericul te sperie, pericolele te pândesc, și mai este foamea și frigul, insuportabilul. Evident, așa percepeți și viața terestră privită de pe Pământ, dar te invit ca în continuare să o analizăm în mod superficial de pe lună.

Ce onoare pentru fiecare suflet, fie el mare sau mic! Pământul este un adevărat paradis presărat cu libertate de mișcare fizică și spirituală. O multitudine de culori, condiții ideale de viață!

Pe Pământ oamenii stau ziua întinși pe nisip la plajă, fac drumeții pe creste de munte și focuri de tabără la poale. Ei cântă și dansează în miezul nopții și servesc mâncăruri preparate bine în localuri primitoare. Oceanele, mările, lacurile și izvoarele, apoi piscinele, sunt daruri de invidiat. Pădurile cu frunzele lor, plantele înmiresmate, animalele vesele și păsările...

De pe lună dacă ai privirea bună poți observa plajele terestre cu animație nocturnă și orașele din care nu vă lipsește nimic. Pe alte corpuri cerești, mai mari ca dimensiune, apa nu te ține la suprafață, ea te trage în adânc ca și cum ai avea un bolovan legat de picior. Numai pe Pământ și în lumile similare în marea sărată poți pluti.

Viața nu se înțelege cu mintea, ea se asimilează cu ființa, dar voi o detestați și vă plângeți necazul. Chiar și cel mai mare geniu a fost confuz până în clipa în care a închis ochii, ca după moarte să i se arate ceea ce nu a văzut. Mintea este un servitor leneș și corupt, care pe parcursul vieții trebuie îndreptat. Corpul este un vehicul contaminat, prin intermediul căruia dacă îl folosești înțelept te poți propulsa în spirit până la detașarea de formă. Atunci realitatea exterioară este lăsată în urmă.

Ce frumos răsare soarele spiritual în inima ta și cât de inutil devine răsăritul exterior atunci când ai inima încărcată. Ai putea privi cu ochii fizici culori de o mie de ori mai accentuate dar ele nu ar trezi viața în tine.

Omule, spune-ți spiritului tău să nu mai caute să se ridice, în schimb să accepte cu umilință poziția în care Cel care este veșnic viu l-a plasat. Aceasta este adevărata înălțare spirituală. Atunci zbuciumul inimii tale se va opri, iar inima va gândi și vorbi pentru prima dată, cu o voce melodiosă izvorâtă din straturile neexplorate ale ființei care ești, rostind toate aceste cuvinte pe care le citești.

Cu timpul tentaculele inimii de carne în care pătrunde lumina Mea, cu scopul de a construi o inimă spirituală veșnică în locul celei pământești, vor înceta să fie hrănite și se vor usca și cădea. Noua inimă va emite o lumină curată, iar trupul va înceta să mai

lupte împotriva spiritului care ești, ci te va asculta. Cele trei părți care îți alcătuiesc ființa se vor alinia și vor vorbi aceeași limbă, și vei deveni conștient de puterea ta. Procesul are loc acum, el nu trebuie așteptat ori implorat.

Trebuie să știi că nu vei deveni mai mare dacă îl vei face pe altul mai mic. Nici dacă vei reuși să îl aduci la ruină nu vei adăuga un centimetru în plus spiritului tău, în schimb te vei scufunda în iadul fără fund al aroganței nebunești.

Prin urmare dacă frații vor dovedi că nu se înțeleg între ei, iar unul se va împotrivi sfaturilor benefice ale celui cu inima curată, care în realitate sunt cuvintele Mele rostite de el, și va încerca să îl distrugă, Eu le voi trimite un conducător tiranic care va stabili ordinea prin orice mijloace, chiar și prin război. Atunci sfaturile celui cu inima curată se vor transforma în ordine pe care poporul le va respecta de frica legii. Tiranul va persecuta și urî poporul ca pe un neam străin, căci pentru spiritul lui adormit este.

Sper că acum ai înțeles de ce permit controlul pe planetă. Prin faptul că ați vrut să vă ridicați frate deasupra fratelui lui, când în fața Mea sunteți egali cu toții, a venit altul mai puternic care și-a așezat greutatea peste civilizație.

Ce crezi tu, este bine sau greșit ceea ce se întâmplă?

Dacă așa stau lucrurile, cum spui, este bine, chiar dacă uneori sunt frustrat și mă înfurii. Iar dacă prin intermediul experiențelor traumatizante pe care mi le înaintezi reușc să captez mesajul viu, ca să îl scriu cu pricepere în speranța că va mângâia pe cineva, le accept cu toată ființa. Dar calculează cu precizie zilele pe care le mai pot duce, ca să nu se aleagă praful de lucrare. Eu le accept așa cum pot, de multe ori ușor, rareori cu revoltă.

Uneori, marile puteri militare, pentru a captura un tiran care își înfometează poporul, iar prin truda poporului își confecționează arme cu ajutorul cărora vrea să își atingă țelurile egotice, sunt nevoite să șteargă o țară întregă de pe fața Pământului. În final, după capturarea și uciderea tiranului, Dumnezeu adaugă toate crimele comise de marile puteri autoritare pentru capturarea lui păcatelor tiranului, care prin acțiunile egoiste a provocat moartea atâtor milioane de oameni, în loc să iasă din ascunzătoarea blestemată și să se predea, ca să îi cruțe. El și-a folosit poporul pe post de scut fără remușcare.

Viața unui singur om este mai valoroasă decât toate interesele politice, decât stabilirea granițelor, economia globală. Viața unui singur om este mai importantă decât steagurile și simbolurile și decât întreaga istorie mizerabilă a acestui Pământ de care nu își

va aminti nimeni, doar Eu voi ști de el. În ciuda adevărului însă voi ucideți milioane.

O, copii, învățați să priviți lucrurile. Nu cereți în rugăciunile voastre ca cel bun să îl învingă pe cel rău, cereți în schimb să vi se deschidă ochii. Din tabăra criminalului lucrurile se văd total pe dos. El luptă pentru o cauză, iar în ochii lui cel care se apără este atacatorul, dușmanul valorilor părintești și al vieții.

Nu lăsați să se întâmple aceasta cu voi, preveniți necesitatea de a vă trimite tiranul. Acceptați-vă în ciuda diferențelor și trăiți în pace. Niciunui președinte sau rege nu îi pasă de poporul lui, îi pasă numai de puterea politică și faima efemeră. El v-ar trimite la moarte pe fiecare, ceea ce se și întâmplă, ca să se salveze pe el și averea lui murdară.

Mai mult decât atât pentru punerea la punct a tiranilor care se joacă cu viețile oamenilor voi Îmi cereți un tiran și mai mare, care se va ridica din Europa și care îi va anihila pe toți conducătorii lumii. Și va interzice toate practicile de tip religios, ceea ce este un lucru bun, dar el va obliga omenirea să practice legea lui, iar acesta este unul rău. Lipsa libertății este o pierdere pentru suflete, însă răul creat de voi prin libertatea pe care ați primit-o este un rău necesar în creșterea voastră.

Mândria celui mai mic și mai sărac om care va trăi în acele vremuri va fi mai mare decât cea a unui conducător actual. Însă sistemul care va stăpâni Pământul a fost deja prevăzut cu soluții pentru fiecare amenințare.

În orice situație și orice domeniu există altul mai mare decât tine, iar cu cât vei căuta să te ridici acela va crește proporțional cu reușitele tale. Ți-am reamintit aceste lucruri ca să cunoști cine este lumea și cum funcționează ea. Nu te teme, documentul nu va ilustra cruzimea umană, ci mai degrabă iubirea ei, care în ciuda răsului tău, Alberto, este mai reală decât ura. Tu ai ajuns atât de jos încât atunci când Mă auzi vorbind despre iubire îți vine să râzi, dar adevărat îți spun că dacă tu nu ai găsit-o, din motive care te privesc, alții se bucură din abundență de ea, iubindu-Mă și apoi iubindu-se pe ei.

Dacă oamenii lumii se bucură de abundență și succes, chiar și de sănătate și prin urmare sunt protejați și iubiți de Dumnezeu, în vreme ce viața ta e plină de încercări, este din cauză că pe tine te pregătesc pentru scopuri mai mari. Ție îți dau lecții de învățat prin care te modelez, în vreme ce alții se simt bine bătând mingea degeaba. Așadar, oare pe cine iubesc mai mult?

Omul, în prostia-i sfruntată, se împrietenește cu dușmanul și

devine dușmanul prietenului lui. El nu vede dincolo de aparențe pentru a conștientiza faptul că dușmanul este lingușitor și că prietenul îi spune adevărul, care de cele mai multe ori îl deranjează, în scopul îndreptării lui.

Voi apropiați-vă de oameni maturi și înțelepți, care vorbesc în numele lor și se reprezintă pe ei înșiși și pe Dumnezeu dinăuntrul lor. Care nu sunt membri ai vreunei organizații, care nu vând adevărul contra cost, care nu te invită la Domnul Isus oferindu-ți diverse avantaje, care nu practică politica și nu întăresc teoriile umane depășite. Apropiați-vă de oameni care nu sunt bogați din punct de vedere material și nu dețin autoritate lumească, care au trecut prin greutăți și sunt singuratici și la prima vedere ciudați. De la aceștia să învățați, preluând naturalețea lor, voința, curajul și divinul.

Dacă vă veți apropia de ei pe Pământ, în ciuda provocărilor venite din toate părțile, veți stăpâni alături de ei în cer. Dacă veți lua la cunoștință înțelepciunea lor și iubirea necondiționată demonstrată omenirii și totuși îi veți denigra și le veți așeza obstacole în drum, în cer ei nu vă vor recunoaște și veți rămâne cerșetori așa cum ați fost pe Pământ.

Oamenii lumii caută să vă prindă în plasă. Ei întind capcane oilor Mele la fel ca lupii. Însă voi nu îi urăți din această pricină, ci pășiți prin lumea străină iubirii fără greșeală, fapt pentru care răutățile lor se întorc împotriva lor. Capcanele lumii sunt lucrări mincinoase, iar minciuna nu rezistă în lumina adevărului de care la prima vedere râde, tot așa cum întunericul dispare la apariția primelor raze de soare oricât de sigur este de stăpânirea lui.

Am ales acest document de încheiere să vă fie mângâiere, voi fiind dinaintea absolviți de orice vină. Trăind în umilință și iubire, respectând oamenii care sunt frații voștri și copiii Mei, veți riposta numai la impulsul Meu și veți rămâne în așteptare atunci când veți fi inspirați că trebuie.

Faptul că toți oamenii sunt frați și că au plecat de la Unu nu este o idee religioasă sau un mit, este chiar modul natural în care funcționează natura. Orice organism multicelular apare mai întâi într-o zonă favorabilă în ceea ce privește mediul, apoi se multiplică, migrează și se adaptează condițiilor climatice.

Nu crezi tu că la început Eu am creat o singură găină, care a ouat și din ouă au ieșit pui, câte un cocoș la fiecare șapte găini, păsări sălbatice care au repetat procesul? Sau consideri că prin potrivirea unor fenomene naturale lipsite de inteligență a apărut o grămăjoară de ouă purtătoare de inteligență, care s-au clocit

singure în ciuda înghețului care învelea planeta în acele vremuri?

Ești fenomenal!

Vezi tu, inteligența umană râde de omul cu inima curată, care are speranță, știind că lucrurile au fost plănuite dinainte de către ea și că trimisul Meu nu realizează, dar se va convinge el, puțin inteligentul. „Trezește-te din vis“ îl îndeamnă lumea, privindu-l de sus. Speranța, la fel ca toate celelalte emoții, este o substanță cerebrală a cărei abundență sau lipsă influențează omul și îl face previzibil. Însă inteligența umană nu cunoaște faptul că noul om nu gândește cu mintea, pe care lumea o poate controla și supune, el captează prin intermediul inimii voia Mea care este peste toți și în toate lucrurile, și rămâne.

Iar lumea, cu toate armele ei sofisticate, se va înspăimânta în ziua în care un om de statură medie, cu inima curată și mâinile goale, va sta în centrul ei lipsit de autoritate și îi va ordona. Câci prin gura sfântului va vorbi Tatăl creației și liderii vor îngenuchea. Abia atunci inteligența umană se va trezi din vis, iar Eu vă voi ierta.

Fiecare cuvânt al acestei serii merită analizat în detaliu pentru a îi descoperi profunzimea și a ne hrăni spiritual!

Copiii Mei, dacă vara vă ascundeți de soare din cauza arșiței pe care abundența luminii o creează, în restul anului încercați să îl asimilați cât mai mult pentru a primi binecuvântarea stelelor, pentru a vă vindeca și a rămâne sănătoși până la sfârșitul zilelor. Ieșiți în natură și fiți recunoscători.

Admiră-te în oglindă pentru ceea ce ești și felul cum arăți. În ochii Mei ești bun, frumos și prețios. De altfel Eu nu aș fi creat și menținut în viață un om urât. Dar voi vă urâțiți în clipa în care vă îndepărtați de Mine, Tatăl vostru din care izvorăște viața și care detestă moartea creaturilor Sale. Și le ocrotește atât cât Îi stă în putere încât creaturile să rămână libere.

Am urmărit un interviu cu o tânără modestă care m-a impresionat profund cu simplitatea ei și atitudinea pozitivă, fapt pentru care vreau să îl menționez. Este vorba despre inocența care nu mai există și de care ar fi păcat să uităm. Jurnalistul a întrebat-o cum ar trebui să fie bărbatul perfect în viziunea ei. Așadar voi prezenta discuția sub formă de dialog pentru a nu omite amănunțele:

- Cum arată bărbatul perfect în viziunea ta, ar trebui el să fie de o frumusețe ieșită din tipar? Întreb, ținând cont de faptul că și tu arăți bine.

- Toți oamenii sunt frumoși.

- Dar care sunt preferințele tale, ai dori să fie înalt?

- Pentru statura mea de un metru și cincizeci de centimetri toți bărbații sunt înalți.
- Te-ar deranja dacă ar avea păr pe corp?
- Nu m-ar deranja.
- Dacă ar fi neîngrijit iar pielea lui ar emana un miros neplăcut, te-ar determina acest lucru să te răzgândești?
- Și mirosul este un element natural. Apoi igiena se învață și se respectă din iubire pentru cei dragi.
- Dacă nu ar avea bani nici măcar de o cină?
- Banii îi câștigăm împreună.

Tânăra nu avea standarde joase, dacă acesta a fost primul tău gând, cititorule, ci emana o iubire sinceră pentru oameni, care o determina să îi vadă așa cum sunt în realitatea lui Dumnezeu. Ea era de o frumusețe rară, atrăgătoare ca femeie și totodată drăgălașă precum un copil. Înțelepciunea i se citea în privire, cuvintele calde și privirea ei senină îți rămâneau în memorie.

Iubitule, învață să privești oamenii cu inima, căci dacă te vei uita la faptele lor îi vei urî. Nu îi trata după măsura răutății lor, tratează-i după cea a bunătății tale.

Dacă ai o familie iubitoare alături de care să servești o cină modestă, în vreme ce alții risipesc de când se știu și averea nu li se termină, tu ai totul, ei nu au nimic. Orice om remarcabil despre care ai auzit și pe care l-ai admirat a muncit, el nu a primit de-a gata de sus. Voința pentru a obține ceea ce vă doriți vă este dată din cer, în timp ce rezultatele sunt obținute de voi prin muncă.

Ceea ce nu ai nu ai deoarece nu ești încă pregătit să primești. Toate darurile cerești se primesc și se gestionează cu inima atunci când aceasta devine responsabilă și îndeajuns de matură.

Eu așez lucrurile pentru tine chiar și atunci când dormi. Ca prin minune o zi este mai blândă decât alta fără ca tu să faci ceva diferit. Dacă ai învățat un lucru cât de mic de la o persoană, în mod direct sau indirect, prin puterea exemplului, nu o ignora.

Omul care aduce adevărul în lume și o luminează la început este judecat și urât, apoi întreaga lume îl imită. După moarte ea îi ridică monumente de cinste și se roagă în numele lui.

Lumea voastră are nevoie de mai multă bunătate înțeleaptă. În căutarea unui singur copil pierdut Eu las tot cerul, așa cum am coborât printre oameni pentru tine. Dacă un tată terestru are înăuntrul lui nouăzeci și nouă de aspecte întunecate și o singură scîlpire divină, aceasta va fi transmisă fiului lui, care la momentul potrivit le va dizolva pe toate celelalte.

Nu renunțați la simplitate, îmbrățișând tehnologia moartă și

rece. Folosiți-vă de tehnologie pentru a vă informa și a vă ușura viețile, în aceeași măsură săpați în grădină, escaladați un munte, scrieți o felicitare sau jucați un joc de prietenie la o discuție.

Golește-te de ceea ce ai învățat de la oamenii care au învățat de la lume și nu de la Mine. Ajută-i pe cei care nu îți pot întoarce favorul, ca fapta să rămână vie. Fii selectiv în bunătate. Refuză-i cu politețe pe cei ce dispun de posibilitatea de a îți returna banii mai târziu, lasă-i să se descurce. Căci atunci când va veni vremea să își plătească datoria ei vor ezita. Fiind deranjați de atitudinea umilă pe care au folosit-o pentru a îi obține de la tine vor vrea să își arate superioritatea și îți vor deveni rivali. Atunci când ajung în vârful pușini oameni rămân loiali celui care i-a ajutat să urce.

În momentele tale cele mai sumbre în care simți că nimănui nu îi pasă de tine caută-Mă iar Eu îți voi răspunde. Eu te iubesc în orice circumstanță. Cărțile cu învățături spirituale sunt rampe de lansare în universul imaginației. Deschide această ușă de fiecare dată când lumea te limitează.

Dacă un loc s-a aglomerat tu mergi mai în față, acolo unde aerul e proaspăt și lumea mai caldă. Și nu privi la faptele lumii, trăiește așa cum simți tu, în liniște, fii recunoscător în intimitate. Să povestești oamenilor dezinteresați despre dragostea lui Dumnezeu și întâlnirea cu Isus, despre revelarea Împărăției interioare ție, omului special, este o nebunie.

Atunci când îți închid o ușă mică să știi că îți deschid una mai mare. Nu ezita, în felul acesta lungind amărăciunea, pășește în noua etapă a vieții tale știind că oportunitățile izvorăsc din tine, la fel ca abundența. Toată învățătura spirituală devine inutilă în lipsa acțiunilor în acord cu ea. Lasă cutumele societății, cu amenințările și fricile ei, și ocupă-te de sufletul care se pregătește să părăsească lumea și să pătrundă în înfinitate.

Dacă nu există o cale de scăpare creează tu una. Sunt mulți aceia care te vor urma. Lasă arma din mână, fie că este vorba de cea fizică sau psihologică, în schimb alege iertarea. Îmbrățișează dragostea, prețuiește frumosul și sufocă răzburarea. Nu permite mediului să te schimbe, transformă-l tu.

Dacă ai obosit să fii bun cu toată lumea fii mai selectiv în generozitate. Nu risipi mana divină în speranța că lupii vor renunța la carnea însângerată și se vor hrăni cu cuvântul lui Dumnezeu. Lasă oamenii întunericului să se îmbuibe ca să aibă vieți scurte. Lasă-i pe cei care trăiesc pentru război să moară în război. Cum vrei tu să îi salvezi împotriva voinței lor atâta vreme cât nu intervin nici măcar Eu, care Îmi acord acest drept?

Iubește soarele în zilele senine în care se topește zăpada, când cerul afișează o culoare albastru pur, și contopește-te cu el. Lasă grijile în spate și privește înainte. Desfată-ți privirea cu vârfurile albe ale munților stâncoși. Ascultă apa izvorului reconfortant și hrănitor care îți ucide dorințele lumești și toate tentațiile. Rămâi cu tine însuși, liniștit. Tu ești mai mult decât suficient pentru ceea ce ai astăzi de făcut, de toate celelalte Mă îngrijesc Eu.

Încetează să mai alergi după oameni, locuri și lucruri, goana din dorință în dorință îți răpește fericirea. Lasă nevoia în seama Mea. Dacă Eu te-am creat și prin urmare ești opera Mea cunosc toate elementele necesare dezvoltării tale.

Cum recunoști faptul că o persoană te iubește, primind un dar prețios sau o declarație? Nu, ea te iubește atunci când te privește cu ochii sufletului și te admiră așa cum admiră tu soarele. Pentru o clipă se pierde în ochii tăi, iar cu fața senină și se dezmiardă la piept și nu îți mai dă drumul.

Iubirea te cheamă în interior, nu în afară, ca să o hrănești, iar ea să te întărească. Dacă nu înțelegi ce este această iubire despre care se vorbește atât de mult și o consideri doar un cuvânt lipsit de putere retrezește în tine spiritul sărbătorilor de iarnă pe care le trăiai cu sufletul la gură la țară, în copilărie. Retrăind emoția de odinioară vei cunoaște o frimătură din Iubirea divină.

Adevărul este că la țară nu se întâmpla nimic special, în afara celor câteva pregătiri specifice, însă căldura radia din interiorul tău încât orice lucru cu care intrai în contact prindea viață. Fulgii cădeau tăcuți sub lumina gălbuie a stâlpilor de pe stradă. Gardul de scânduri pe care se așezau aștepta. Focul din sobă și familia numeroasă te îndrăgea. Luminițele de la ferestre și decorațiunile din brad, felicitările, țurțurii și stelele, joaca la săniuș...

Magia izvora din adâncul ființei tale, căci sufletul își crea cu ajutorul elementelor pe care le vedea mediul în care să perceapă iubirea. Iubirea interioară face lumea exterioară vie în percepția ta. Dacă nu ai fi avut iubirea trezită în tine imaginea copilăriei și-ar fi apărut precum este percepută de adulți, o realitate moartă, lipsită de scop, care produce oameni cu mentalitate de sclav.

Pe atunci bărbații se încăierau după primele pahare de vin. Femeile nu aveau dreptul să vorbească la masă, motiv pentru care bârfeau între ele în ascuns cu multă poftă. Cei care veneau de la orașe pentru a își vizita rudele erau încrezuți datorită vestimentației și a cunoștințelor culturale. Casa mirosea a mucegai amestecat cu fum, iar urme de noroi găseai chiar și pe cuvertura de pe pat. Grup sanitar nu exista. În loc de toaletă țărani foloseau o

gaură săpată în pământ, în jurul căreia construiau o baracă din patru scânduri, pe care o capitonau cu coceni dar în interior tot bătea vântul.

Pe scurt, familiile umane trăiau la fel ca animalele în grajd, cu excepția faptului că știau să facă focul și să își gătească hrana, dar tu vedeai lumea influențat de iubirea Mea care radia din tine și nu venea de la lume, iar realitatea se colora.

Ce s-a schimbat atât de mult încât lumea actuală se plânge? Condițiile de viață sunt mai bune, mediul s-a înfrumusețat, gospodăriile sunt îngrijite și primitoare, dar a secat iubirea. De aceea trăiți singuri, căci inimile voastre au pierdut legătura cu ea.

Ascultă, Alberto, căci cu tine vorbesc acum și nu cu mulțimea, lumea care te înconjoară arată la fel ca iubirea din inima ta!

Cum ți-l amintești pe tatăl tău pământesc în perioada primilor tăi șapte ani de viață?

Mi-l amintesc frumos, înalt, serios și îmbrăcat bine. El era un om priceput, avea o prezență caldă și totodată impunătoare, dură, dar sigură. Mă simțeam extrem de bine atunci când mă mângâia și tremuram din toate încheieturile de fiecare dată când ridica vocea. Prin felul său de a fi mă făcea să îl admir, să îl iubesc și să mă tem de el. Dar teama era una sănătoasă, mai mult de a nu îl dezamăgi prin gândurile și faptele mele.

Așa cum îl vedeai pe el arăta și iubirea din inima ta.

Cum ți-l amintești în ultimii săi ani și ce te-a impresionat cel mai mult?

În ultimii ani el s-a luptat cu boala, din acest motiv l-am văzut mai rar. Se trezea plângând în noapte răvășit de sentimentul că nu ne poate oferi mai mult, că se distruge și pierе și nu vom mai avea un stâlp care să ne susțină și să ne îndrume, iar casa se va prăbuși peste noi și lumea va râde.

Ultima oară s-a prezentat în haine jerpelite, cu părul ciufulit, slab și uscat la față. Atunci a cerșit o îmbrățișare, dar inima mea de gheață s-a întors de la el, cuprinzându-l cu brațele doar formal. El a lacrimat pentru ultima dată, privindu-mă profund încât parcă prin ochii lui întreg Universul era dezamăgit de mine.

Cu adevărat, imaginea lui înfățișa iubirea mea jerpelită, care se usucă! O, Emanuel, Abba, Tu îmi storci chiar și ultima lacrimă pe care o mai port în mine! Pe aceasta din urmă nu o vărs pentru compătimirea mea, ci spre gloria Ta infinită.

Eu te-am privit prin ochii lui Iosif și am fost în casa ta, lângă tine. Atunci tu Mi-ai întors spatele. De aceea a fost nevoie să treci prin valea umbrei morții, pentru că mândria ta creștea.

Vezi, iubitule, tu ești doar un copil care se zbate în lumea lui ne bună, în timp ce Eu sunt Tatăl veșnic care ghidează fiecare om în mod personalizat. Degeaba strigă învățătorii lumii că dragostea este răspunsul la tot și chiar este, dacă percepția oamenilor despre ea diferă de la unul la altul. Afirmția Mea nu susține însă faptul că nu ai crescut și că nu ești capabil să cârmuiești o lume, prin mâinile tale trec miliarde de sufletele răscumpărate.

Ai vorbit într-un document anterior despre răul uman care se refugiază în vegetație. Spuneai că atunci când concentrația crește el este eliberat prin ardere. Este extrem de interesant acest aspect, mai ales pentru cei care sunt înclinați spre fantastic mai degrabă decât spre știința dovedită. Am redeschis subiectul în speranța că voi oferi mai multă lumină în ceea ce privește fenomenul.

Orice savant este conștient de faptul că natura, prin ea înțelegând pământul, iarba, plantele, copacii și atmosfera, cu mirosul și culorile ei, este cel mai bun medicament pentru mintea încărcată. De fiecare dată când se simte obosit omul iese în natură, unde se descarcă de presiunea acumulată și se liniștește.

Atunci când spune „trebuie să ies în natură ca să mă încarc“ omul de fapt se descarcă, iar lăsând povara din spate, redevenind ușor, el se simte energizat și puternic. Încărcătura negativă eliberată de om în natură este transmisă plantelor, care o absorb și îi oferă omului liniștea, tot așa cum dioxidul de carbon eliminat de el este absorbit de plante, care în schimb eliberează oxigen și alte proprietăți benefice. Ce clar văd lucrurile acum!

Păsările nu sunt nici pe departe libere. Dacă eu le privesc pe fereastră stând în patul meu călduros și îmi doresc să fiu la fel de liber precum îmi apar la prima vedere acestea mă privesc înapoi și își doresc să fie la fel de libere de orice pericol și nevoi naturale precum sunt eu. Nici eu, nici ele, nu realizăm faptul că dorințele noastre sunt doar necesități ale corpului vremelnic și că spiritul nu are nevoie de nimic.

Chiar și așa în mine apare întrebarea cum Te-aș putea mulțumi mai mult? Cu ce Te-aș surprinde eu atâta vreme cât cunoști totul dinainte? Vreau să Îți spun că îmi place tristețea, am nevoie de ea. Zilele de noiembrie, pe jumătate lunate, cu un strat subțire de gheață pe jos și ger, în care nimeni nu vrea să își părăsească patul, locuința, iar eu mă plimb de unul singur ca și cum nu aș avea pe nimeni și plâng, spre mirarea mea, îmi plac. Ele îmi întorc atenția spre căminul interior și mă fac să mă gândesc mai mult la Tine, la noi. Doar în zilele mele triste reușesc să înving dorințele trupului contaminat și să reiau activitatea spirituală.

Copilul Meu bun, tu ai înțeles într-o viață scurtă cât părinții acestui Pământ în aproape o mie de ani. Locul tău este alături de Mine, în timp ce oamenii au nevoie să mai rătăcească. Cuvintele tale provin din inima curată a spiritului care ești și nu din trupul netrebnic.

Să citesc mai mult? Citesc atât cât pot asimila. Să scriu mai mult? Tu ești liber de scrierea mea. Să fac mai multe fapte bune neînsemnate ca să devin un fățarnic și un mincinos? Oamenii nu trebuie purtați pe brațe pentru a traversa nevătămați mlaștina stătută a lumii, ei trebuie învățați să își confecționeze cizme.

Eu Îți mulțumesc din inimă pentru aceste materiale și pentru onoarea de a coborî la cea mai umilă ființă și a i Te adresa. Adevărul este că m-am obișnuit, vreau să spun că dialogul a devenit atât de natural încât am uitat faptul că vorbesc cu Cel mai mare și parcă s-a diminuat efectul de început. Abia acum, la finalul seriei, realizez Cine a stat lângă mine și mă cuprinde florul.

În somnul cel de moarte noi alergăm după lucruri mici, când Îl avem la dispoziție pe Cel mai mare. Reflectând, realitatea mea a devenit tristă și totodată luminată.

Spuneai că omul se împrietenește cu dușmanul și devine dușmanul prietenului lui, deoarece el preferă o minciună lingușitoare mai degrabă decât un adevăr deranjant prin intermediul căruia s-ar putea corecta. În același timp mi-ai dăruit învățătura prin experiență, nu doar prin cuvinte și vreau să Îți confirm, deși Dumnezeu nu are nevoie de validarea mea, adevărul din spatele cuvintelor.

Eu am fost omul care a spus adevărul așa cum este el tuturor celor cu care a interacționat, de fiecare dată când a simțit faptul că este nevoie. Și am fost sincer chiar dacă am avut de pierdut, știind că voi pierde. Am rostit adevărul dintr-o poziție umilă, cu intenția de a funcționa mai bine ca grup, comunitate, popor și mai sus, ca lume. Cei cu care viața m-a adus în contact m-au marginalizat din pricina adevărului, în schimb se lingușeau între ei, fals cu fals, schimbând zeci de complimente pe zi față în față sau la telefon, iar după ce încheiau apelul se blestemau ca țigani la ușa cortului și detestau.

Aceasta arată nivelul scăzut al inteligenței omului contemporan, care clădește societatea modernă. Gravitatea constă în incapacitatea umană de a vedea ce se ascunde în spatele zâmbetelor perfide și a cuvintelor dulci, rostite din interes.

Omul conștient, cu inima curată, nu râde. Repet, omul treaz, cu inima curată, nu râde, căci râsul este o manifestare a egoului care se umple de iubire de sine în timp ce își construiește o iden-

titate separată de a celui de care râde. Sufletele nu râd, animalele nu râd, doar egoul se distrează pe seama celor mai slabi decât el și aceasta îl umple.

Omul conștient te privește cu fața senină dacă te apreciază și te mustră în scopul trezirii dacă ești adormit. El se va odihni în ziua în care întreaga lume va fi trezită. Până la marea trezire însă îndură cu umilință, în ascultare de Mine, asemeni unui slujitor.

Ce aș mai fi Eu dacă aș râde de grămada cu proști, așa cum o numești tu pe bună dreptate?

Ai fi unul din grămadă.

Atunci aș fi doar unul din grămadă și Mi-aș pierde funcția de Îndrumător al tuturor oamenilor.

Oamenii au libertatea de a simpatiza pe cine vor, eu nu trebuie să mă simt exclus sau ofensat, ci să fiu la fel de liber.

Cheia fericii tale se află și trebuie să rămână la tine.

Cu adevărat, chiar așa este.

Luptele oamenilor sunt zadarnice, răutatea dovedește lipsa de inteligență. O minte tulburată nu permite sufletului trăitor să își formeze o viziune de ansamblu cu privire la viața terestră și să își abandoneze planurile stupide în căutarea celor divine. Tot așa este și cu poluarea atmosferei care reduce câmpul vizual.

Trei sute șazeci și patru de zile pe an am privit vederea de la terasa mea, contemplând peisajul, bucurându-mă de toate detaliile, dar iată că a răsărit o zi sfântă în care atmosfera a fost curățată de vântul dimineții și în depărtare au apărut elemente noi despre care nu am știut că se află acolo.

Spre răsărit, în spatele unei păduri îndepărtate care se zărește la orizont ca o umbră, se vede un vârf de munte. Iar în partea stângă, deasupra blocurilor din București unde de obicei se formează un nor cenușiu, au apărut crestele înzăpezite ale Munților Bucegi și chiar Vârful Omu. O, Iubire, cu cât vii mai rar ești mai puternică! Tu îmi dizolvi învelișul material și lași adevărata viață să răsară din mine.

Omul, pe parcursul vieții, este supus unui sentiment de degradare atât timp cât se identifică cu corpul terestru care este menit să piară. Abia după distrugerea lui sufletul explodează de viață și luminează tot.

Perfecțiunea lucrării divine se reflectă chiar și într-o insectă, într-un sunet de dor, un cuvânt! Dacă noi suntem note muzicale Tu fii Compozitor. Dacă suntem înfomețați de adevăr Tu fii hrana noastră și Iubirea care ne lipsește cu desăvârșire, despre care am vorbit atât de puțin și pe care o cunosc și mai puțin.

Iubirea de Dumnezeu nu poate fi descrisă, ea trebuie simțită de către trăitor la vremea lui, spre gloria spiritului lui. Altfel apare cititorului ca o dulcegărie infantilă și o îndrăgosteață penibilă. Să Îi iubești pe Domnul Isus așa cum te îndeamnă creștinii care își etalează iubirea în fața nefericiților nu este o soluție eficientă de convertire. În ochii lumii ei apar ca niște victime ale sistemului uman, care i-a acaparat și format, și nu sunt liberi din moment ce aparțin unei dogme fără să știe. Adevărata iubire de Dumnezeu este focul din inima ta, care te menține în viață și care ești. El nu se arată și nu se descrie, orice prezentare sau dezvăluire îi ucide sacralitatea iar viața se stinge.

Dacă ai iubi atât de mult pe cineva încât ți-ai scoate inima din piept, la propriu, pentru a îi dovedi iubirea, ai muri din punct de vedere fizic și prin prostia ta spiritul te-ar nega. Acum înțelegi de ce lucrurile valoroase, destinate lui Dumnezeu, sunt ascunse, iar cele secundare, de care ființa se poate lipsi pur și simplu, au fost lăsate la vedere pentru a fi explorate primele.

Cu adevărat, unul dintr-o mie de creștini este eliberat, iar prin el vorbește Creatorul lumilor, dar ce poate face acela pentru lume atâta vreme cât este respins chiar de către frații săi, împreună cu adepții bisericii pe care o lasă în spate? Memorați cuvintele mele, căci Lumina care mă inspiră nu va mai pierde mult timp printre muritori. Pe Pământ se apropie ziua în care pentru a avea lumină va trebui să luminăm noi înșine, cu lumină proprie, și vom trăi în beznă.

Care este scopul unei frunze uscate care cade dintr-un copac și plutește pe apă? Existența ei aparent inutilă demonstrează oare nonsensul din mintea lui Dumnezeu?

Cu siguranță că nu. Scopul frunzei este acela de a fi observată și admirată pe fundalul lacului turcoaz, ceea ce nu este puțin. Mai mult decât atât frunza plutitoare poate oferi adăpost insectelor de apă ori peștișorilor. Această conștientizare poate fi startul trezirii observatorului.

În urmă cu câțiva ani m-am minunat observând că de fiecare dată când deschideam fereastra pentru a privi răsăritul sau apusul prin dreptul soarelui și al privirii mele fascinate zbura un stol de păsări, încât parcă ar fi știut că trebuie să creeze un tablou și mai romantic. Ulterior am realizat faptul că păsările, la fel ca plantele și animalele, devin active la răsărit și la apus, zburând spre soare în semn de recunoștință.

Dacă am vizualiza de sus activitatea păsărilor care zboară după soare înainte și înapoi imaginea ar semăna cu cea a pescărușilor

care aleargă pe plajă înaintea valului și după el, în căutarea micilor pești care înoată la suprafață. Din acest motiv la răsărit și la apus există mai multe șanse de a identifica păsări pe cer decât în timpul zilei, atunci când lumina este prea puternică iar ele se adăpostesc și se odihnesc.

Descoperirea mea nu neagă implicarea Ta în lume totuși, ea o întărește. Tu ai creat un sistem natural complex pe care îl menții fără intervenții fastuoase sau brutale.

Orice gând superstițios cu privire la Dumnezeu trebuie să dispară din percepția omului conștient. Căci mulți par interesați de nou și acceptă conținutul spiritual inedit, dar ei sunt mai degrabă atrași de fantastic, iar în viața de zi cu zi așteaptă rezultate materiale, renume. Dacă acestea nu vin în scurt timp își mută atenția în altă parte, fiind în căutarea surselor prin intermediul cărora își pot atinge obiectivele, căci afacerile spirituale nu sunt de durată.

Această tipologie de comportament demonstrează faptul că o unealtă de dezvoltare interioară nu poate fi utilizată cu succes în scopul manifestării exterioare.

„Ce tare e lumina aceasta a trezirii“ îmi scriu unii. „Noi suntem iluminați în timp ce populația doarme mergând spre serviciu. Vorbește-ne mai mult despre extraterestri, ce intenții au ei cu noi sau cum arată? Este adevărat că ei au creat de fapt Pământul și că rîd de om atunci când aud că omul crede în Dumnezeu?“

Adevărul este că acești autoproclamați treziți sunt mai adormiți decât religioșii. Dacă o ființă extraterestră se pogoară într-o lume căreia îi dă viață și astfel o umple de ființe care se înmulțesc la rândul lor și formează o civilizație, această ființă extraterestră se numește Dumnezeu. Ea este Tatăl civilizației și Unicul Spirit pe care aceasta trebuie să Îl recunoască. Evident, planeta care o găzduiește este Mama civilizației sau materia.

Fiecare om pe care îl întâlnești în drumul tău este un suflet de proveniență extraterestră, care are un corp terestru, împreună cu care formează ființa numită om. Viața vine pe Pământ din soarele cunoscut, iar substanța solară este mai mult sau mai puțin alcătuită din particulele tuturor stelelor. Este ca și cum toate stelele și-au dat întâlnire pe Pământ, exprimându-se prin oameni, animale, păsări, pești, insecte și vegetație, enumerând ceea ce noi vedem.

Iubitul Meu, tu gândești și scrii ca Dumnezeu!

Ce ar fi bine să știe oamenii despre identitatea sexuală?

Nimic care să merite menționat în această carte.

Atunci când vine vorba despre mutilare sau suicid consider că trebuie intervenit. Chiar dacă astăzi nu ne preocupă în viitor acest

aspect va deveni o problemă majoră, iar luptele nu vor înceta.

Crezi că în viață trebuie să învingi pe cineva în afara slăbiciunilor proprii? Consideri că viața terestră este definitivă și trebuie controlată?

Fiecare om e liber să fie cine vrea el să fie. O prostie uriașă este să cerșești aprobare din partea comunității în schimbul penibilului sau chiar cu prețul vieții, ca și cum tu nu ești îndeajuns pentru tine însuși și prin urmare nu te poți valida.

O prostie de două ori mai mare este să te minți întreaga viață că ești cine nu ești, așa cum procedează un bărbat care pretinde că este femeie sau o femeie care se preface că este bărbat.

În final, a treia prostie și cea mai mare este să spui că ești un spirit feminin captiv într-un corp masculin sau invers și că Dumnezeu ori natura a greșit, din neglijență, iar tu ești nevoit să repari această greșeală sau să o accepți pentru tot restul vieții.

Spiritul nu are identitate sexuală sau sex biologic. Înainte de a prelua frâiele trupului gazdă, prin alegere liberă, chiar el decide cu ce gen de formă materială va lucra. Așadar dacă crezi că Eu te-am condamnat să te naști altceva decât ești tu ești de trei ori adormit.

Dacă în zilele tale cele mai cenușii încă îți imaginezi iubirea pământescă, pe care ai învățat-o și pe care o consideri un refugiu care speri să te aline, ești departe de Mine. Eu sunt mai aproape de tine decât ești tu de sinele tău, dar tu îți cauți salvarea în afară și aceasta nu vine. Dacă aștepti ca fericirea să vină de la aceeași persoană care te-a făcut să suferi trăiești în iluzie.

Ascultă, omule, tot ceea ce cunoști și vei cunoaște în această viață te va dezamăgi, fie părinte, frate, soție, copil. Singurul care îți rămâne fidel orice s-ar întâmpla e Dumnezeu din inima ta. De aceea te îndemn să renunți la jocurile lumii și să te împrietenești cu tine însuși. Luptele, reproșurile, competiția și imaginea se află în viața ta doar ca tu să cunoști și să alegi partea opusă. Înlocuiește-le cu iubirea și imaginația care izvorăște din ea, dobândește pacea. Numai în felul acesta ți se vor descoperi și alte lucruri și vei redeveni un spirit liber.

Creția așteaptă eliberarea promisă. Materia în sine tânjește după trezirea omului și venirea Mea în plan fizic. Oriunde te uiți vezi păsări zgribulite care stau pe sârmele de telegraf până dimineața și a doua zi o iau de la capăt, dar ele nu scad în credință, ci Mă slăvesc. Vezi câini și pisici care își caută hrana prin ghene și adorm pe unde apucă, o experiență destul de dură pentru niște suflete atât de mici. În tot acest timp ele așteaptă trezirea omului

și ridicarea sentinței. Cu toate acestea animalele nu vă urăsc iar pe Mine nu Mă acuză. Voi, în schimb, da.

Dacă vecinul tău își dă foc la casă, din nebunie sau dintr-un impuls divin destinat să te testeze pe tine, iar incendiul se extinde și arde și casa ta, dar tu nu ai nicio vină, tu ai urî nebunul pentru tot restul vieții și pe Mine M-ai acuza că am permis necazului să ajungă la tine. Animalele, care nu au nicio vină, suferă din cauza omului nebun, dar ele nu îl urăsc iar pe Mine nu Mă acuză.

Toate se întâmplă pentru om, ca omul să se întoarcă la Mine și să redevină Dumnezeu. Natura, îngerii și stelele așteaptă trezirea omului precum își așteaptă copiii părintele nătâng să se trezească din beție, ca să îi recunoască, să își conștientizeze greșeala și să îi recompenseze pentru fidelitatea lor.

Tatăl, în beția-i rușinoasă, răcnește și îi lovește, iar din cauza amețelii se dezechilibrează și cade. Copiii, din iubirea și respectul pe care i le poartă, îl spală, îi schimbă hainele și îl așază pe pat, și nu se uită la mizeria lui ca să îl judece, căci ei cunosc cine este în realitate părintele care a greșit și nu îl uită.

Treci printr-o perioadă critică, ai nevoie de ajutor și încurajare? Interiorizează-te și vorbește cu Mine despre toate problemele tale. Rugăciunile de tip poezie nu au efect. Poate cineva să creadă că Eu sunt mai redus în inteligență decât un pământean încât găsesc plăcere în ascultarea unui cântecel penibil, precum recită în mod silit micii elevi la serbarea de sfârșit de an?

Dacă gândești și acționezi astfel ca să Mă îmbunați vă spun că evoluția a trecut pe lângă voi, iar sacrificiul sufletelor voluntare și-a dovedit ineficiența.

În continuare voi relata povestea sâmburelui vieții care ești, așa cum ai trăit-o în mod individual și așa cum a simțit-o fiecare suflet cersc la rândul său. Atenție deci, căci atunci când vorbesc Eu nu vorbesc doar pentru unul, ci pentru toți cei chemați la înțelegere și lumină.

Tu ai fost un mic sâmbure al vieții care s-a format în grădina Mea fără să știe și pe care l-am lăsat la uscat, împreună cu alți sâmburi asemănători, în lădița din hambarul Meu divin. În acest hambar există miliarde de lădițe pline cu sâmburi ai vieții, concepuți după Chipul și Asemănarea Mea, însă acest subiect nu ne privește acum.

În clipa în care te-ai trezit în lădița menționată, alături de alți sâmburi asemănători, a început viața ta pământească. Atunci te-ai născut ca om. Dar învelișul tău era sensibil și vulnerabil în fața pericolelor. Cu timpul, datorită aerului cald, coaja ta s-a întărit.

La început te-ai bucurat să te afli în lădiță, știind despre tine însuși că ești un sâmbure important deoarece porți viața înăuntrul tău, cunoscând și faptul că tot ce vine de la Mine este important, meritos și drept și că va beneficia de o atenție specială.

Cu trecerea timpului bucuria ta se stingea, deoarece vedeai cum alți sâmburi sunt luați și plantați în soluri mai bogate, în care își îndeplineau misiunile divine. Tot atunci te-a cuprins spaima, deoarece întâmpinai prima senzație de degradare și realizezi că fericirea e fragilă iar viața se termină.

Ca om tu ai experimentat destrămarea familiei, decepția generală, foamea fizică. Atunci coaja sâmburelui vieții care ești s-a crăpat de durere, iar miezul prețios din interior, care acum se afla la vedere, putea fi atacat și ucis de orice dăunător sau fenomen natural.

În noaptea decisivă în care sufletul care ești a fost pe cale să își părăsească trupul, care este coaja sâmburelui vieții, ai simțit mâna Mea protectoare care te-a cuprins cu căldură și cu un nou plan divin. Atunci ai deschis ochii pe jumătate și Mi-ai mulțumit, apoi ai adormit, aparent pierzând lupta cu viața.

De această dată te-ai trezit fiind conștient spiritual. Pătruns de extaz M-ai întrebat ce se întâmplă cu tine deoarece te încearcă senzații necunoscute și fiorul bucuriei crește, iar speranța ta învie. Eu ți-am revelat planul și fericirea ta a atins cerul.

Sâmburele vieții care ești a fost sădit într-un sol fertil. Întunericul și umezeala lui i-au înmuiat coaja uscată și au făcut ca din rana „blestemată“ să răsară o tulpină verde, minunată, așa cum nu s-a mai văzut.

Pământul proteja această tulpină mică despre care sâmburele vieții care ești și-a făcut atâtea scenarii, în căutarea luminii. Așa se face că ai gândit în sinea ta îndrăgostit la faptul că vei fi cea mai frumoasă plantă și cea mai roditoare, că toți te vor admira și vor lăuda lucrarea Mea, amintindu-ți că tot ce se naște din Mine este important, meritos și drept, și că lumea te va pune la loc de cinste datorită respectului pe care Mi-l poartă.

Următoarea etapă nu a fost la fel de înălțătoare, deoarece în dimineața în care s-a ivit tulpina sâmburelui vieții care ești nu a privit-o nimeni. Cei puțini la număr care au văzut-o și-au spus în gândul lor, pătrunși de invidie: „Iată altă risipă! Ce frumos răsar plantele și ce rapid se usucă și pier. La ce folos efortul din partea Creatorului puțin înțelept? Vei cunoaște tu plantă mică modul în care stau lucrurile pe Pământ, ceea ce îți va șterge aceste aere de ființă divină“.

Cu adevărat, primele frunze ale micii plante au fost mâncate de viermi, care în lăcomia lor nestăpânită au venit să se înfrupte cu siropul vieții. Însă după ce i-au mâncat frunzele au scuipat-o în semn de batjocură și nerecunoștință față de Cel care dă viață și care este Tatăl tuturor creaturilor. Și viermii au distrus planta nevinovată din cauza urii pe care Mi-o poartă, căci ei Mă urăsc de moarte pentru simplu fapt că sunt viermi și astfel distrug toate formele frumoase care le sunt dăruite.

Atunci când vorbesc despre viermii Pământului Eu fac referire la oameni. Să nu se înțeleagă, deci, altceva. Nu dați sens diferit expresiei, unul frumos și mai blând, așa cum procedează femeile viclene. Lăsați adevărul așa cum este ca să deveniți de neclintit!

În continuare a venit vântul și gerul și i-au uscat plantei celelalte frunze. Sâmburele vieții care ești a încetat să mai alimenteze planta, care este lucrarea omului, și s-a retras în adâncul spiritului. Și tulpina s-a arătat pentru prima dată goală, iar pe Pământ s-a așternut haosul și tristețea. Dar oamenii, în somnul lor, nu au identificat cauza urgiilor, acum o știți. Astfel a trecut o iarnă, și a fost primăvară.

Scenariul s-a repetat de mai multe ori. Planta a înfrunzit și a fost atacată, apoi s-a retras și a înflorit din nou. În tot acest timp viermii au făcut singurul lucru pe care știu să îl facă și anume să distrugă, dar Eu i-am dat putere plantei ca să crească și în timpul iernii.

Ultima primăvară a venit cu abundență pentru planta care ajunsese la maturitate. Viermii s-au întors cu batjocura lor, însă mare le-a fost mirarea atunci când au privit lucrarea Mea. Ei au rămas muți la apariția copacului plin cu fructe frumoase la aspect, dulci la gust și hrănitoare. Și au stat nemișcați timp de trei zile, pătrunși de venerație dar înspăimântați în același timp, neștiind cum să procedeze. Ei exclamau spunând că nimeni nu a mai fost martor la așa frumusețe perfectă, mai aveau puțin să creadă că planta era chiar Creatorul, care îi umilea cu strălucirea.

Atunci s-au uitat la ei înșiși și au devenit conștienți de mizeria lor, de care le-a fost scârbă. Și se detestau, se ucideau. Când au văzut că setea lor de sânge nu poate fi potolită și-au zis: „Haideți să săpăm în pământ ca să ajungem la rădăcina plantei lui Dumnezeu și să o distrugem pentru totdeauna, ca sâmburele vieții să moară, căci numai prezența lui ne înjosește de-a dreptul“.

Și așa au făcut, au intrat în pământ și au început să mănânce primele firicele ale rădăcinii. Au chemat în acest scop toți aliații, dar Eu am venit înaintea lor și am cules fructele bune cu care am

umplut coșurile cerului, care sunt lumile Mele, iar viața născută din omul divin a strălucit în infinitate.

Copacul, care este omul, a știut acest lucru și s-a conformat, într-un final înțelegând faptul că din Mine a ieșit și în Mine se va întoarce. El a respirat pentru ultima dată și și-a împreunat mâinile, slăvind experiența. Apoi viermii i-au digerat carnea, și pe Pământ s-a așternut tăcerea. Durerea pătrundea creația la fel ca gerul care contractă mușchii și face oasele să crape.

Lumea și-a dat astfel seama că a distrus ultimul dar dăruit de Mine omului și a început să jelească cu amar și scrâșnete de dinți din cauza faptului că singurul om rămas în picioare (a se citi bun) a fost ucis în noaptea minții adormite.

Lumea era înfometată, deoarece toate fructele bune fuseseră luate la cer, iar moartea (materia) se hrănea numai cu moarte; ea se năștea și murea. Autoritatea Pământului a dat atunci o lege ca orice nou-născut să fie monitorizat în primii șapte ani de viață, iar dacă manifestă trăsături divine, adică semne de înțelepciune spirituală, să beneficieze de o atenție specială și de tot ce are de trebuință ca să se dezvolte. Căci întunericul are nevoie de lumină tot așa cum trupul are nevoie de hrană.

Trăiau odată doi oameni necăjiți, tată și fiu, ambii ajunși la bătrânețe. Fiul îmbătrânise prematur din cauza problemelor mai mari pe care le-a întâmpinat. El se îmbolnăvise, fapt pentru care își pierduse familia pe care o chinuse cu destabilizarea. Fiul era tată la rândul lui. Bătrânul, care era încă în putere și luciditate, și-a chemat fiul acasă, într-un sătuc sărac și liniștit în care trăise o viață lungă.

Fiul s-a conformat, neputând să opună rezistență, dar inima lui iubitoare și mintea confuză nu îl lăsau să trăiască împăcat. El se trezea noaptea plângând din iubire pentru copiii pe care îi lăsase de izbeliște într-o lume a șerpilor și se învinovăța pe sine, își smulgea părul de pe cap de durere. După câteva ore cădea lat și dormea o săptămână. El zăcea fără mănânce, cu lumina stinsă, nu voia să mai deschidă ochii.

Situația se repeta, iar bătrânul se trezea în miez de noapte și îl liniștea. Uneori îl certa, spunându-i că orice vizită la copiii pe care îi părăsise ar cauza mai multă durere, căci prin suferința pe care o afișa le va sfâșia acestora inimile atunci când va apărea la ușa casei lor, iar drumul era lung și costisitor.

În ciuda poveștelor bătrânul nu reușea să stingă focul iubirii naive a tatălui dornic. Văzând faptul că situația se înrăutățește el a luat decizia să își însojească fiul la București, ca tatăl îndurerat

să își vadă copiii. Bătrânul a luat decizia bună, adică în situația în care l-a plasat viața a făcut ceea ce trebuia, căci privea îndurerat neliniștea fiului său, pe care încă îl considera un copil, cu toate că fiul împlinise vârsta de cincizeci și cinci.

Aceasta a fost situația de viață a bătrânului cu fiul bolnav. El a gândit matur, făcându-i hatârul pentru ultima dată fără să știe. Așadar au venit împreună la București, dar tatăl și-a văzut decât fiul mijlociu pe care l-a găsit acasă, căruia i-a încredințat cărma familiei și întreaga responsabilitate. În spatele cuvintelor, fără să realizeze, el își lua rămas bun de la viață.

Tatăl neputincios a zis: „Albert, eu nu vă mai pot oferi nimic de acum înainte, în situația mea. Până aici am reușit să vă port, de acum înainte mă voi ruga să vă îngrijească Dumnezeu. Ai grijă de băieți și de fată“.

Dragilor, vreau ca voi să știți că viața terestră este o furtună pentru om, însă ceea ce omul percepe a fi sfârșitul este începutul iubirii Mele care se revarsă asupra voastră în toate formele ei. Pământul este solul fertil în care Îmi plantez semințele, apoi vă iau de pe el și vă așez pe fiecare la locul destinat.

Revenind la povestea noastră menționez că în tot acest timp bătrânul iubitor și-a așteptat fiul afară, cu umilință, de teamă că prezența lui va deranja familia. După încheierea vizitei cei doi au călătorit o noapte întregă, înapoi.

Inima iubitoare și mintea confuză a tatălui nu i-au dat sufletului pace însă. După câteva săptămâni visele lui s-au înrăutățit, arătându-i faptul că ai lui copii sunt batjocoriți de către străini și că rabdă de foame, iar, revoltat, a vrut din nou să plece. Atunci bătrânul s-a trezit și i-a ascuns banii și documentele de călătorie în speranța că astfel îl va împiedica. El încuia poarta în fiecare seară și adormea cu cheia la gât, iar când fiul voia să sară gardul acesta îl ținea strâns de haină, implorându-l să rămână, căci pe copii i-a văzut, ei sunt bine, sunt isteți și se descurcă.

Așa își petrecea bătrânul nopțile, umblând prin sat după fiul care uneori pleca desculț acolo unde îl chema iubirea Mea care îi frământa sufletul. Situația nefericită s-a repetat până în noaptea în care bătrânul nu l-a mai găsit. El a umblat o zi și o noapte pe toate drumurile, prin satele vecine și în zadar pe toate dealurile. A bătut la toate porțile și a întrebat trecătorii de fiul pierdut, dar s-a întors acasă singur și trist.

Două săptămâni mai târziu i-a găsit trupul la morgă, primind un apel telefonic din partea autorității unui oraș învecinat care a declarat decedat un bărbat ciung de o mână.

Bătrânul a mers să identifice trupul, iar când l-a văzut i s-au înmuia genunchii: era fiul lui nefericit pe care Eu, în iubirea Mea neînțeleasă, l-am chemat acasă, deoarece călătoria lui terestră a fost încheiată. El a făcut și în această situație tragică, cea de tată care își îngroapă fiul, și trebuie menționat că este cea mai groaznică, ceea ce trebuia. A acceptat situația, a anunțat familia și s-a întors în sat. Bătrânul a mai trăit cinsprezece ani, tăcut.

Dar de ce a trăit bătrânul mai mult și fiul mai puțin ori de ce viața fiului a fost mai aspră? Situația de viață a fiului și boala pe care i-am trimis-o au făcut ca în el să crească iubirea, iar iubirea este un mod accelerat de dobândire a vieții eterne, spre deosebire de perfecțiunea voastră care în ochii Mei nu înseamnă nimic.

Prin urmare fiul a venit pe Pământ mai târziu decât bătrânul și a plecat înaintea lui pentru a îi pregăti acestuia o casă în cer. Iubirea pentru copiii lui, care a pătruns în inima lui și l-a curățat M-a înduioșat, iar Eu M-am uitat la voi și v-am văzut durerea, pe care am transformat-o în înțelegere și lumină.

Așa cum bătrânul și-a purtat fiul acolo unde fiul, în confuzia lui, a dorit să meargă, Îmi duc și Eu copiii, ca să cunoască, chiar dacă de cele mai multe ori se rănesc. Uneori vă trimit semne care să vă arate că lucrurile după care alergați nu sunt bune, dar voi dați atenție celor mai puțin importante și nu Mie, Tatălui vostru.

Cei mai lucizi și mai sănătoși oameni sunt cei care trăiesc la munte. Pe lângă oxigen brazii maturi elimină anumite proprietăți specifice ce reîmprospătează creierul. Dacă vizitezi o pădure de brazi trage aer în piept și vei simți cum te ia amețeala.

În pădurile Australiei și nu numai trăiesc familii care au ales să se separe de realitatea urbană. Ele și-au construit ferme din loc în loc și se bucură de fiecare moment al zilei. În timpul liber se bălăcesc în lagune cristaline, fac drumeții, aleargă împreună cu animalele mici, pictează, plantează copaci și astfel îmbogățesc locul pentru generația ce are să vină.

Nu este ceva prostesc să ai o inimă zveltă și curată care nu se simte stânjenită să alerge cântând pe dealuri împreună cu rațele, ba este sănătos și înțelept. Prostia este să călătorești împreună cu alți o sută de oameni într-un autobuz de zece metri lungime în fiecare dimineață și să le suportă caracterele împuțite și mirosul pestilențial. Înghesuit în cușcă din proprie alegere crezând că ești un om modern este cea mai stupidă viziune.

Dar dacă înțelegerea ți s-ar da în funcție de iubirea ta pentru Mine? Atunci tu ai primi în funcție de ea, într-o zi mai mult decât în alta, și în final ți-ai construi palatul tău, iar lumea ar suferi de

foame și de sete. Tot așa cum procedez Eu cu tine procedezi și tu cu ceilalți.

Dacă ei te vor iubi câtuși de puțin vor parcurge materialul și le va fi bine, căci se vor îndestula cu cunoașterea spirituală care îi va forma. În schimb cei care se vor întreba „cine mai e și ăsta, orice ar vorbi nu îi pot suporta privirea aia“ vor flămânzi, și ale lor spirite vor rămâne handicapate.

În încheierea acestui dialog vreau ca voi să știți faptul că un copil al Meu nu urmează un grup de adepți și nu crede în nimic. Oricât de ciudat vi s-ar părea vă îndemn să nu credeți în Biblie ori în alte revelații asemănătoare, ci credeți mai întâi de toate în voi înșivă, dacă Mă cunoașteți. Probați totul cu adevărul lăuntric care răsună în voi în ciuda gălăgiei de afară și astfel nu veți mai fi înșelați. Eu nu sunt o carte scrisă de oameni, sunt un Spirit viu care se manifestă în viețile voastre și nu numai. Citiți Evanghelia acasă, în intimitate, nu la biserică, și veți înțelege că Mie nu Îmi pasă de așa numiții creștini. Ei nu sunt preferații Mei, preferatul Meu este omul care se neagă pe sine și își dedică viața căutării.

Dacă un musulman se leapădă de religia părinților lui și Mă strigă pe Nume el este preferatul Meu, iar dacă un creștin procedează în mod asemănător el este preferatul Meu.

Omule bun, ești gata să lași totul pentru Mine? Te poți lepăda de credința ta păgână și de dumnezeii inventați de oameni? Poți sta înaintea Mea sau încă mai ai aspecte de ascuns? Eu sunt mai mult decât o religie și mai mult decât toate cărțile. Făcându-L pe Dumnezeu mai mic decât este, în viziunea ta, te vei autolimita.

Eu nu exist la baza religiei iudaice și creștine, care dacă vor dispărea nu se va mai ști nimic de Dumnezeu, ci Eu sunt baza lor, iar dacă vor dispărea lumea Mă va vedea în toată strălucirea.

Pe Pământ oamenii își acoperă trupurile îmbătrânite cu haine, căci hainele alese îi fac să pară mai frumoși. În cer îngerii se acoperă cu haine ca să își ascundă frumusețea.

De ce își ascund îngerii frumusețea și unicitatea, te întrebi? O fac deoarece nu vor ca prin lumina lor să îi decepționeze pe cei mai puțin luminați și să îi rănească în felul acesta. Ei se acoperă cu umilința, tot așa cum un învățător onest nu manifestă aroganța față de elevul lui, în schimb îl întâmpină cu căldură și repetă lecția pe care o știe pe de rost împreună cu învățacelul de la egal la egal. Așa procedez și Eu cu tine, copilul Meu bun.

Oamenii lumii, cu cât sunt mai învățați cu atât au mai puține șanse să se dezvețe de ceea ce știu și să dobândească înțelepciunea, ca să își recapete vederea. Orbirea îi determină să ia decizii

proaste, deoarece ceea ce este cu adevărat bun pune la îndoială întreaga lor percepție de viață. Provocarea scoate la iveală gelozia, iar orice replică rostită de ei va fi una de apărare a valorilor cunoscute și de suprapoziționare.

Acesta este dar motivul pentru care ceea ce este luminos și stă deasupra lor ei caută să stingă, iar ce este dedesubt acceptă sub pretextul altruismului și a intenției de a salva subiectul. Adevărul este că subiectul îi salvează pe ei.

Repetentul certat în aparență este iubit de învățații lumii, iar geniul este urât și marginalizat. Datorită repetentului învățații par a fi adevărați cunoscători, iar rolul lor în societate este valorificat și recompensa crește. Aceștia vor transforma repetentul cel puțin într-un muncitor cinstit, care este un sclav supus, de care guvernele și toate corporațiile au nevoie. Nu același lucru se întâmplă cu geniul care descoperă minciuna și pornește revolta.

Omul care încearcă să te limiteze a fost limitat la rândul său. Șeful care te bruschează emoțional pentru simplu fapt că îi stă în putere datorită funcției e desconsiderat de superiorul lui. Lanțul continuă în ambele sensuri, astfel otrava devine o hrană zilnică.

Tu lasă pământul să rămână pământ și cerul să rămână cer. Nu transforma pământul în cer; două ceruri identice sunt inutile. Durerea ta s-ar putea opri chiar acum, printr-un singur cuvânt, dacă îți dorești. Rostește cuvântul și părăsește lumea întunecată, lăsând familiei tale chinuite o tristețe în plus!

O, tu, cel care citești acum cuvintele Mele, ai plânge o viață întreagă pentru dobândirea independenței sufletului tău sau crezi că nu merită? Autorul acestor scrieri a plâns treizeci și șapte de ani și încă poate. Dar lacrimile conțin mierea care produce conștientizarea.

Vedeți voi, copiii Mei buni, șase aspecte ale lui Dumnezeu au hotărât să vă distrugă și nu se vor deda de la această judecată. Al șaptelea aspect care Îl formează pe Unu și anume Iubirea Tatălui care sunt Îl oprește pe Dumnezeu să vă dea morții. Acum înțelegeți de ce fiecare om va trebui să treacă pe la Mine mai devreme sau mai târziu.

Dumnezeu, prin El înțelegând divinitatea care nu poate fi atinsă, a condamnat la moarte orice formă materială. Nu vă temeți auzind acestea, nici nu intrați în conflict cu hotărârea, deoarece focul divin vă va transforma în cenușă, pe care vântul lui Dumnezeu o va împrăști în inexistență. De asemenea, Eu nu Mă voi grăbi să creez a doua oară ceea ce a fost o dată distrus.

Astăzi ați aflat adevărul din gura Mea, Tatăl tuturor făpturilor,

care din iubirea nemărginită v-a creat. Dacă așa stau lucrurile înseamnă că ai găsit izvorul vieții infinite.

Acum că ai cunoscut lumea, iubitele, cu lacrimile și bucuriile ei, numește un singur aspect care îți place la ea.

Tu.

Ce vrei să îți dăruiesc ca răsplată pentru efortul de a finaliza lucrarea? În fond tu ai făcut ca materialul să devină posibil.

Orice aș cere am primit deja de la Tine. Mai mult decât atât dacă privesc în inima mea slabă realizez că nu merit nimic.

Spui că felul în care am hotărât lucrurile este cel mai potrivit pentru tine, chiar și zilele în care zaci la pat?

Chiar și acelea.

Ai ales înțelept, căci prin refuzul darului Mi-ai câștigat iubirea care te va ghida pentru totdeauna.

Cum Ți se par după tot acest timp scrierile mele, au devenit ele mai bune?

Nu au devenit.

Este pentru prima dată când nu mă supăr!

Aceasta deoarece inima ta a fost curățată.

Dacă lumea nu te prețuiește este din cauză că nu își prețuiește lumina din ea.

Fiecare om, ca individ, apoi lumea, ca întreg, își neagă lumina interioară înlocuind-o cu alte metode inferioare ale judecății, considerând că lumina este o slăbiciune și nu soluția la toate problemele lui. El dă autoritate intelectului sau legii umane corupte, lumina fiind percepută, repet, drept o calitate a celor slabi, care nu au avut parte de o educație autentică în vederea formării unui caracter realist din punct de vedere al simțurilor.

Lumina este privită cu părere de rău de către omul modern, care o consideră inferioară, știind despre aceasta că nu se poate impune. În comparație cu el, care a fost instruit de mic să înșele ca să câștige, lumina însă este superioară. Ea are puterea de a îl nimici pe înșelător printr-o singură suflare, dar alege iertarea și astfel îl învață umilința. Aceasta ca fiecare să ajungă, mai devreme sau mai târziu, în sânul iubirii care sunt.

Dar ce este această lumină sacră pe care o slăvim în cuvinte și fără de care niciun spirit nu s-ar mai putea dezvolta? Lumina este pur și simplu adevărul. Orice adevăr pe care îl identifiți și care te ajută să înțelegi diverse aspecte îți hrănește spiritul. Însă adevărul devine benefic pentru tine numai dacă îl iubești. Dacă te simți amenințat de el mai degrabă decât să îl iubești și să ți-l atribui lumina adevărului devine judecătorul tău.

Cu mult timp înainte de a crea lumea materială Eu am făcut cunoscută spiritelor soarta lumii și a omului orb care va trăi în ea, iar ele s-au înspăimântat în clipa în care am rostit condamnarea. Tot Eu le-am promis că voi trimite un înger pe Pământ, care de fapt este un om, care se va înălța la Mine, prin durere, pentru a le face cunoscut oamenilor cuvântul Meu de pe urmă; și lumea va primi pacea promisă.

Începând de atunci cerul se roagă ca Eu să îi dau puterea și priceperea necesare în acest scop nobil, iar prin cuvânt cei sortiți pieirii să beneficieze de grația Mea.

Milioane de suflete înzestrate cu calități și strălucire aparte Mi-au implorat această onoare în toată istoria, dar Eu am venit la el, autorul acestei serii, pentru a îi revela darul darurilor și la început l-a refuzat. Pe lângă indicații Eu l-am înzestrat cu voință și iată că proiectul a fost finalizat.

Ca voia Mea să fie absorbită și expusă de un om asemeni vouă inima lui aproape a fost anihilată. Nici în cel mai jos moment al vieții însă ea nu Mi-a adresat vreun reproș. Tu, omule bun care ai parcurs textul, ce vei face pentru Mine?

Să ne așteptăm și la alte miracole precum ai înfăptuit în ceea ce privește această carte?

Oricât de minunată și s-ar părea cartea îți spun că nu ai văzut nimic. Miracolele Mele au loc peste tot în lume și nu încetează să uimească.

Oricât de greu mi-a fost, chiar dacă pe parcurs mi-am pierdut credința, ceva în sinea mea mi-a șoptit că voi realiza lucruri mari, dar nu am îndrăznit niciodată să mă gândesc că îl voi săvârși pe cel mai mare.

Fie ca pacea să coboare în inimile noastre, apoi să își facă loc în gândire și în fapte, ca să se resimtă în lume.

Amin!

Amin!

Rămas Bun

Nu îți voi spune ceva ce nu știi pentru a îmi susține opinia și a mă ridica deasupra ta, dacă mă provoci, ca în felul acesta să îți dau și mai multă putere. Ar fi ca și cum în încercarea de a mă apăra îți ofer acces la armele mele. Ghidul lăuntric care mă aprobă îmi este suficient. Acesta îmi demonstrează faptul că mă iubește în ciuda degradării generale care m-a cuprins.

Dumnezeu nu își schimbă atitudinea față de noi în funcție de acțiunile noastre, am fost păcăliți. Iubirea pe care o simte pentru noi nu fluctuează, pe sistemul astăzi frige iar mâine este doar căldură, până se răcește, ci este o iubire constantă, căci El cunoaște cine suntem și în ce măsură vom înțelege și acționa dinainte să ne naștem. De aceea noi nu Îl putem surprinde pozitiv, nici decepționa. Faptul că S-a coborât la nivelul inteligenței umane ca să ne vorbească și că a suportat prostia mea îmi întărește convingerea.

Am încheiat proiectul „Mierea Pământului“ înțelegând faptul că realitatea simțurilor este închisoarea și că în interior găsim lumea nemărginită a Spiritului din care provenim și în care ne-a fost destinat să revenim, calea terestră este doar proba susținută.

Substanța vitală extrasă din trup după detașarea de formă se contopește cu spiritul trezit încă din timpul vieții terestre. În felul acesta noua ființă devine stăpână în ambele tărâmurii, spiritual și deopotrivă material.

Spunea, pe parcursul dialogului, Învățătorul meu iubit, că în momentele mele de profunzime gândesc și scriu ca Dumnezeu și nu ca omul, pentru a mă încuraja. Acum realizez faptul că dacă aș face măcar un pas spre adevărata înțelepciune aș tăcea pentru tot restul vieții. În schimb aș trăi retras, în comuniune cu Dragostea, lăsându-i pe alții asemeni mie să exploreze, ca prin cunoaștere să ajungă la Iubirea care după toate luptele oarbe a răsărit, dar eu încă vorbesc.

Soarele luminează, el nu își justifică existența în fața cuiva și nu se explică pe sine, ci își trimite razele fără de care viața nu ar putea exista, orice om lucid la minte știe.

Ce maturitate emană omul conștient printr-o privire! Sufletul lui nu are vârstă, ci se află aici și pretutindeni de la începutul creației și rămâne până la sfârșitul ei. El are, atenție, o vârstă egală cu materia, în vreme ce spiritul este viu dintotdeauna. Și atunci cum s-ar putea bloca într-o clipire, atât cât durează viața unui om?

Vedeți voi, cineva l-a mințit ca să îl condiționeze. Astfel în el s-a născut frica, cea care i-a ucis bucuria inocentă de copil al lui Dumnezeu. Apele interioare ale ființei divine s-au tulburat și nu a mai distins culorile. Chiar și eu, omul căruia i s-a revelat mierea, sunt supus tuturor tipurilor de frici.

Pentru a relata ultimul fragment, la fel ca întreaga carte, evident, am fost supus unei experiențe. Așa se face că intrând într-un chioșc din gară ca să îmi cumpăr o băutură, odată cu portofelul pe care l-am scos din buzunar pentru a achita mi-a căzut și biletul de călătorie, pe care l-am pierdut. În momentul în care am realizat că nu mai este în posesia mea eram deja în drum spre București.

Întâmplările la care am fost supus în copilărie și educația pe care am primit-o m-au determinat să îmi dezvolt o gândire catastrofică și ulterior m-a pătruns un fior care mi-a dereglat întreaga funcționalitate, mintea mea creând o sută de scenarii simultan.

„Nu mă voi milogi de controlorul de bilete, eu nu suport conflictele și niciun fel de interacțiune umană. Dimineața în drum spre serviciu evit orice intersectare de privire pentru a nu îmi observa și saluta vecinii. În prezent, din cauza datoriilor, nu sunt capabil să suport o sancțiune financiară. Este oare corect să îmi plătesc în mod cinstit călătoria și așa exagerat de scumpă, dar pe deasupra să suport o suprataxă și rușinea, ca și cum am călătorit în mod fraudulos? Ce vor crede ceilalți călători despre mine?”

Așa am stat timp de două ore și jumătate, nefericit, până am ajuns la destinație, însă din motive necunoscute controlorul nu a mai venit. Chiar dacă ar fi venit, indiferent cum ar fi decurs lucrurile, aș fi stat astăzi la fereastră, împăcat cu mine însumi, scriind aceste rânduri.

Dacă gândești că ce am scris de-a lungul dialogului e frumos, cu excepția faptului că Marele Spirit nu vorbește astfel, folosind exemple banale pentru a comunica, renunță la ideea deplasată și revino pe calea iubirii. Dumnezeu a ales să vorbească pe înțelesul nostru deoarece El ne cunoaște mai bine decât ne știm noi înșine, de aceea materialul dispune de o notă prietenoasă, rareori dură. Exprimarea săracă însă este opera mea, deoarece mi-am abandonat studiile din dorința întunecată de a renunța la viață.

Eu am venit în lume ca să îi aduc un mesaj drept și bun, care

să o ajute, dar ea m-a batjocorit și mi-a amărât existența. Totuși, așa trebuia să se întâmple, ca eu să fiu curățat și să mă întorc pe scaunul meu, în cerul care îmi aparține.

Îți mulțumesc, suflet frumos, că ți-ai luat din timpul tău și ai parcurs rândurile inimii. Aceasta arată că ai crezut în mine sau că măcar ai fost curios. Rezultatele vor deveni vizibile în viața ta, la fel ca provocările.

Dacă iei un lemn în mână, pe care îl introduci în foc, iar după ce se aprinde îl așezi sub o grămăjoară de lemne, care vor începe să ardă, câte focuri vei avea, te întreb, două? Dar dacă iei încă un lemn pe care îl introduci în foc, pe care după ce se aprinde îl așezi sub altă grămăjoară de lemne care vor începe să ardă și tot așa, la nesfârșit, vei avea un infinit de focuri? Nu, atunci vei avea același foc multiplicat pe toată suprafața Pământului și de acolo mai departe, în toate lumile. În funcție de substanța materială specifică fiecărei lumi, care reprezintă combustibilul acestui foc, arderile vor avea intensități diferite, temperaturi și nuanțe diferite, dar focul este unul și lucrurile așa vor rămâne.

Omule bun, tu nu ești precum pereții unei sobe, ești asemeni focului care arde înăuntrul ei. Crezi că pereții protejează focul ca aerul de afară să nu îl stingă? Pereții țin puterea focului în frâu, ca să nu se răspândească.

Soba în care arde focul divin care ești este trupul tău de carne, despre care consideri că în clipa în care îl vei pierde va stinge și viața din tine, dar lucrurile ți-au fost prezentate pe dos. Chiar trupul este cel care nu permite vieții să se manifeste, ci o sugrumă pe întreaga durată a existenței, în vreme ce tu glorifici soba moartă și rece și ignori focul prețios care arde în ea.

Mulțumesc!

Sfârșitul Documentului 10